

nært tage Penge til store Byggeforetagender for Postvæsenet, og da vi saaledes ikke kunne regne paa, at vi kunne tage Udgifterne dertil af de løbende Aarsindtægter, maa Forrentning af disse ekstraordinære Udgifter naturligvis fremtidig medregnes, naar man vil gøre Postvæsenets Budget op paa rigtig Maade. Men det synes mig klart, at skal man holde sig paa den sikre Side ved Postvæsenets Budget, burde man egentlig kunne gøre Regning paa et Overskud af mindst 300,000 Kr. eller deromkring — hvis man faar et saadant Overskud, vil det danske Postvæsen endda have et ret lille Overskud i Forhold til det Overskud, man i andre Lande har af Postvæsenet. Men her maa det endvidere erindres, at man maa regne med Svingningerne indenfor Postvæsenets Indtægter. Ser man paa et Tidsrum af 10—12 Aar, før den nuværende Postforhøjelse traadte i Kraft, viser det sig, at vi have haft et Underskud paa 8,000 Kr. i 1887—88, derefter i 1896—97 et Overskud af over 600,000 Kr., for atter i 1900—01 at naa ned til et Underskud paa 34,000 Kr. Saa stærke Svingninger have vi altsaa haft i en Række gode og en Række daarlige Aar, og saadanne Svingninger maa vi naturligvis belave os paa ogsaa fremtidig. Jeg tror derfor, at naar vi skulle være paa den sikre Side — vel ikke paaregne noget stort Overskud, men blot et saa stort Overskud, at man kan forvente, at man under de Svingninger, som Indtægtssiden naturligt underkastes, Aar efter Aar kan regne med et nogenlunde rimeligt Overskud — vil det i det lange Løb vise sig, at det har været meget vel forsvarligt, hvad der her er foreslaaet ved det Forslag, som her ligger paa Tingets Bord, om Forandring i Postloven af 1888.

Jeg har jo haft den Opgave ved dette Forslag at skaffe en ca. 400,000 Kr. i Merindtægt paa Postvæsenets Budget og altsaa søge at tage disse 400,000 Kr. der, hvor det vil være rimeligst at tage dem indenfor de mange forskellige Satser, der kunde være Tale om. Forskellige ærede Talere have kritiseret dette Forslags Enkeltheder, men desværre har denne Kritik været af ganske negativ Karakter. De have angrebet de forskellige Punkter, hvor man har foreslaaet Forhøjelser, men ikke en af dem har — saa vidt jeg i alt Fald har hørt — stillet noget andet Forslag i Stedet, paavist noget andet Punkt, paa hvilket der kunde være Tale om at tage en Forhøjelse af Postvæsenets Indtægt.

Det ærede Medlem for Frederiksværk (Parkov) og det ærede Medlem for Sorø (Poul Christensen), ligesom det ærede Medlem for Helsingør (Christian Rasmussen) have omtalt Forslaget om at nedsætte Frimærkerabatten noget, og f. Eks. det ærede Medlem for Frederiksværk har sagt, at de handlende ikke vilde handle med Frimærker, hvis man satte Rabatten ned. Jo saamænd ville de handlende saa. Hvorfor skulde de handlende her i Landet ikke lige saa godt som de handlende i andre Lande handle med Frimærker, naar der kun gives en Rabat paa 2 pCt.? Der er ikke et eneste Land, der har en saa høj Rabat som vi. De Lande, der have en Rabat, have en Rabat paa indtil 2 pCt., og i de Lande, hvor man ikke har en Rabat, men fra Postvæsenets Side betaler Udsalg for at føre Frimærker, viser det sig, at Postvæsenets Udgift til Udsalgsstederne ikke er fuldt 2 pCt. Man naar op paa en Udgift af $1\frac{1}{2}$ pCt. til $1\frac{3}{4}$ pCt., men ikke op paa de fulde 2 pCt. Her foreslaas nu netop den højeste Rabat, som man har i de Lande, hvor man har en Rabat, og der viser det sig, at de handlende gerne vilde handle med Frimærker. Hvorfor de handlende her skulde være mindre virksomme end de handlende andre Steder, forstaar jeg ikke. Og det vil sikkert vise sig, at selv om der blev sat en Agitation i Gang for at hindre Salget, vilde denne Agitation meget hurtigt falde.

Det ærede Medlem for Sorø talte om, at de forretningsdrivende vilde sende Masser af Breve til Postvæsenet og lade dem frankere der, og det Merarbejde, som derved vilde fremkomme, skulde paavirke Udgiftssiden saa stærkt, at man ikke kunde regne med noget næneværdigt Resultat af det Forslag, som her er forelagt. Jeg tror nu ikke, at Folk ville gøre det. De vilde derved løbe en Risiko for, at deres Breve ikke kom med i rette Tid. Thi selvfølgelig er det Arbejde at frankere Masser af Breve ikke det vigtigste for Postvæsenet. Det vigtigste for det er at faa den Post, der i Øjeblikket skal ekspederes, ekspederet. Og hvis det skulde vise sig, at man vilde søge at paabyrde Postvæsenet et urimeligt Arbejde med en saadan Frankering, kunde Postvæsenet ganske simpelt forandre Reglerne, thi det er, som sagt, selvfølgelig ikke Postvæsenets Arbejde at frankere Breve, men først og fremmest at besørge de frankerede Breve fra Sted til Sted.

Det ærede Medlem for Helsingør talte om Smaapakker og ønskede, at den nuværende Porto og de nuværende Grænser